

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Barcelona, 7 de juliol de 1931

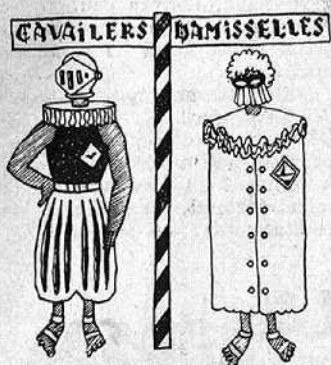
Any I - Núm. 5

Preu: 15 cèntims

Els banys de St. Sebastià

L'últim baluart de la MORAL a Barcelona

Tots els Baedekers i guies de Barcelona, en esmentar les moltes construccions de l'Estat Mitjana que embelleixen la nostra ciutat, com és ara la Seu, Santa Maria del Pi, etc., n'obliden la més famosa i rara, al nostre parer: els banys de Sant Sebastià. Nosaltres els recomanem al turista: no hi perdrà el temps; veurà una mostra de balneari medieval i única al món: els banys de Sant Sebastià es troben tal com eren en temps de Joan I, «L'ama-



Vestits de bany a l'antiga usança obligatoris a Sant Sebastià.

dor de la gentilesa». Bernat Metge, cèlebre escriptor de finals del XIV i primeries del XV, els descriu, que sembla que parli d'ara:

«Los dessus dits banys de partits són per altes muralles e tapies, heretegues que és cosa de spant; e en cadascun recinte, així com si fos un càrcer, banyen homes e femnes separadament, per tal que de lur barreja e mescla no s'en ensequissen stranyes e deshonestes novitats; e uns homes negrosos e malcarats posen orde, això que ningú no fos gosat, si doncs no despenia del seu diner, passar a una banda a l'altra: e tota la mar que envira plena és de sutzures e scombrenies e tufeja e pert fort asprament.»

Tot està igual, d'aleshores ençà; persisteix la separació més rigorosa entre els sexes. Cada barceloní, si es mira el reglament dels banys, és suposat un perfecte anarquista de l'errassa, satir i voluptuós. Gran honor per a la masculinitat dels barcelonins! Els estrangers que vénen, se'n meravellen. «Quin país, quins homes!».

Ara, que els banyistes de la banda «de famílies» tenen un avantatge: de servir d'honest passatemps a una colla de senyors, els quals, darrera d'una balconada, els contemplen i els comenten. És allí on el senyor Sala dona de menjar a llurs amistats i coneixences, mitjançant una retribució, que seria fugir massa de la veritat, anomenant-la mòdica.

A baix, els banyistes, com les bestioles d'un parc zoològic, poden anar i venir per la platja, però no — això sí que no — pujar a seure amb les persones que se'ls miren. No faltaria més! ¿Heu vist a cap col·lecció zoològica, que confraternitzi els espectadors amb els exemplars que s'hi ensenyen?

EL PACTE DE SANT SEBASTIÀ

S'agafa un home i una dona que no es coneixen de res: se'ls posa a la rotonda de Sant Sebastià. Els barreja i es remena. En sortirà una família.

I com que és una família, no cal dir que ja pot entrar a la platja de famílies. La conseqüència no pot ésser més lògica.

Aquest pacte de Sant Sebastià mereix l'aprovació de tot-hom, aduuc de persones tant poc sospitoses com el senyor Royo Vilanova.

“El Be Negre” esmena la plana a l'Ossorio

El nostre avantprojecte de Constitució

Títol I DE L'ESTRUCTURA NACIONAL

Hi haurà, salvant els principis d'esquerres, centres i dretes, províncies i municipis i cases de senyoretetes.

Títol II DE LA NACIONALITAT

Són espanyols: la «manola», els rectors i els magistrats, els nats en terra espanyola i els fills d'aquests desgraciats.

Títol III DRETS I DEURES DELS ESPANYOLS

Els d'amaní amb sal i pebre i els de menjar bacallà, i tothom té el dret de rebre i té el deure de callar.

Títol IV DEL PRESIDENT DE LA REPÚBLICA

President de la República, serà un senyor reposat, que no l'hagin engendrat a dins de cap casa pública.

Títol V DEL GOVERN

Si hi ha cas de compromís, el Govern té atribucions per passar-se pels faldons totes les lleis del país.

Títol VI DEL PARLAMENT

Aquells que la sort enfili formaran part de les Corts, encara que siguin sords com en Rovira i Virgili.

Títol VII DE LA JUSTÍCIA

El jutge republicà, fiscals i criminalistes, seran persones ben vistes que puguin parar la mà.

Títol VIII DE LA HISENDA PÚBLICA

Sols podran pressupostar i es cuidaran de la duana, els senyors que tenen gana i ho saben dissimular.

Títol IX DE LES GARANTIES DE LA CONSTITUCIÓ

Hi haurà una llei molt estreta, i uns tribunals molt decentes, perquè tots estem contents i no ens falti una pesseta.

Títol X EXPLICACIÓ QUE DÓNA EL BE NEGRE

I aquesta Constitució, de la qual em vanaglòrio, aniria molt millor que el projecte de l'Ossorio.

Un Civil es vol emportar els diputats catalans a Madrid

El Casal Català de Madrid, que no és casal ni amb prou feines català, té, però, un president, que es diu Civil, i per si això no fos poc, es diu també Preciadós.

El Civil ha vingut a Barcelona per organitzar una mena de merienda fraternal que ell donaria a Madrid als diputats catalans. Com que en Màcia no s'ha posat gens en guàrdia davant d'aquest civil, creiem que l'homenatge tindrà lloc i fins potser que sigui lluit i tot: el Civil hi té la mà trencada en aquesta mena de festes, tal com com va demostrar-ho en els temps gloriosos de la Dictadura.

Ara, que si els diputats catalans es refien massa del Civil, és possible que tinguin de tornar a Barcelona en conducció ordinària.

Un Rubí, nat

El senyor Rubí, que encara és el cap de ceremonial de la Generalitat, s'ha ofès molt amb l'homenatge que en el número passat li dedicava El Be Negre. Tant, que va agafar un exemplar del nostre periòdic i el va portar a un advocat per veure si aquest hi trobava matèria delinqüent.

Ai Rubí, Rubí! ¿per què les fas, aquestes cosetes? ¿Qui t'assegura que, un dia, El Be Negre no mani a la Generalitat? Bé va manar-hi en Milà i Camps i tu li eres prou amic.

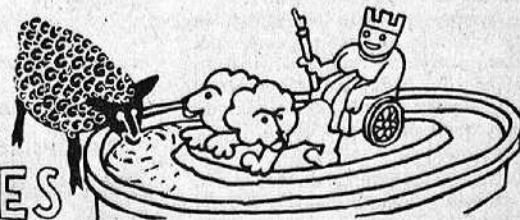
En Sunyol i Garriga és el diputat que ha obtingut més vots de Catalunya. En vista d'això, «El Be Negre» es fa seu, immediatament, el lema: export i ciutadania.

L'execució del Vampir de Dusseldorf

Colònia, 2. — Ha estat executat el vampir de Dusseldorf. En veure que tenia el de, els Hermanos de la Paz y la Caridad de Barcelona s'han cregut que es tractava d'un noble i li han enviat una comissió formada pels senyors Albó i Martí, Marqués de Marianao, Juanite Marsans, Puig i Alfonso, José de Peray i el procurador Cadira i Menta, per a enllocir-li els darrers moments. Li portaven un tortell del Forn de Sant Jaume, un disc de Agua, azucarillos y aguardiente i tres medalletes benedides pel bisbe Cine Urquinaona.

En vista que el vampir tenia tan poca sang blava, com el mateix Marsans, els Hermanos de la Paz y la Caridad s'han menjat el tortell, han regalat les medalletes als cascots d'acer i quan anaven a enviar el disc, dedicat, al senyor Hitler, s'han trobat que el senyor Albó i Martí ja se l'havia polit.

EL BE A LA CIBELES



(Del nostre enviat especialíssim.)

Madrid, 6.—Dimecres va arribar de Barcelona l'Alcalde senyor Aiguader. El vàrem anar a rebre a l'estació, i ens va dir, abans que res:

—Sóc optimista.

Dijous, en Prieto va rebre els comissionats de l'Ajuntament barceloní i els va donar a entendre que allò dels quinze milions s'ho haurien de pintar.

A la sortida de l'entrevista, el senyor Aiguader va fer les següents interessants manifestacions:

—Sóc optimista.

Divendres, el ministre d'Hisenda, amb la seva reconeguda diplomàcia, va dir, referint-se a la delegació barcelonina:

—Que vagin a cobrar a mar! Al vespre, el doctor Aiguader va cridar els periodistes, i els hi va declarar, sense embuts:

—Sóc optimista.

En Domènec Pallerola o Domènec de Bellmunt, que és un refinat i que a Madrid es fa dir Domingo de Belmonte, i que una vegada va portar Carles Capdevila a un restaurant de París que es deia «Au rendez-vous des gourmets», i el pobre Capdevila va haver-se de menjar allò que a les fondes decentes acostumen a reservar pels gossos, ha tingut un d'aquests moments feliços d'home de món, i ha acompanyat el ministre d'Economia Nicolau d'Oliver a una taverneta del carrer de la Corredora Baja, d'aquelles que lliguen les tasses de cafè i les culleres amb una cadeneta perquè els clients no se les emportin.

Nicolau, que és un gran demòcrata, va arrufar el nas, però va fer el cor fort, els varen servir sis plats, Domènec Pallerola va menjar com un llop i va cantar les excel·lències de la cuina.

En pagar la nota, Nicolau és va treure la cartera i amb gran esverament va veure que la despesa de tots dos només pujava vuitanta-cinc cèntims.

Nicolau, tendrament, per no ofendre Pallerola, va dir:

—Ja està bé que fem Economia, però potser en fem un gra massa.

En aquest moment crític va entrar un xafarder d'aquests que ho saben tot, i va anar a trobar l'amo del Restaurant, que s'estava gratant la samarreta amb una forquilla, i va dir:

—Però carajo! Paco! ¿sabes quiénes ahí! ¿Pues no te has enterado todavía? Pues si es el mismísimo, el casi nada hombre! El excelentísimo señor ministro de Economía, don Nicolás de Oliver!

Aleshores l'amo, es va tirar cinc tovallons a l'esquena, es va doblegar com un conill, i va dir:

—Pero señor ministro, por Dios, repita usted! No me des-

precie este pepito de solomillo. ¡No me olvidaba yo de los cigarrillos!

El pobre Nicolau vermell, completament desinflat, va tenir de firmar sis albums de paper d'estrassa, i va fugir del local escorregut, mentre la gramola tocava la «Santa Espina» i en Domènec Pallerola repartia targetes als clients i unes fotografies en les quals està el retratat amb el dictadoret Bosch i Pinyol, tots dos despullats fins a cintura, i en el moment que el dictadoret rep una pinya molt directa del nostre estimat Domènec.

L'Indalécio Prieto ha dit que si feien cap del govern a en Lerroux, ell li saltaria de peus al ventre, li rosegaria la freixura i li tiraria plom fos al sotabarba.

En Lerroux, agradablement sorprès per aquestes manifestacions, ha declarat:

—Este Prieto me ha puesto en un aprieto.

En veure que les ovelles se li esgarriaven, l'Alcalde Zamora ha fet dir dotze misses a les Calatraves, (18'30 ptes., del fons de reptils) perquè la Providència ho arregli. I la Providència, per aquest preu tan mòdic, li ho ha arreglat, de tal manera, que si el volum de llurs panxes els ho hagués permès, els senyors Lerroux i Prieto ja s'haurien abraçat, a hores d'ara.



— Si ara no em volen per a President del Govern, això hauria estat un drama amb cinc actes.

Al hall del Palace Lluhi i Valls, ha estat sorprès per tres reporters taurins.

—Dura faena eh?

—Psè, psè, (ha respost en Lluhi).

—Pero vamos, mucha plata...

—Hombres, plata!

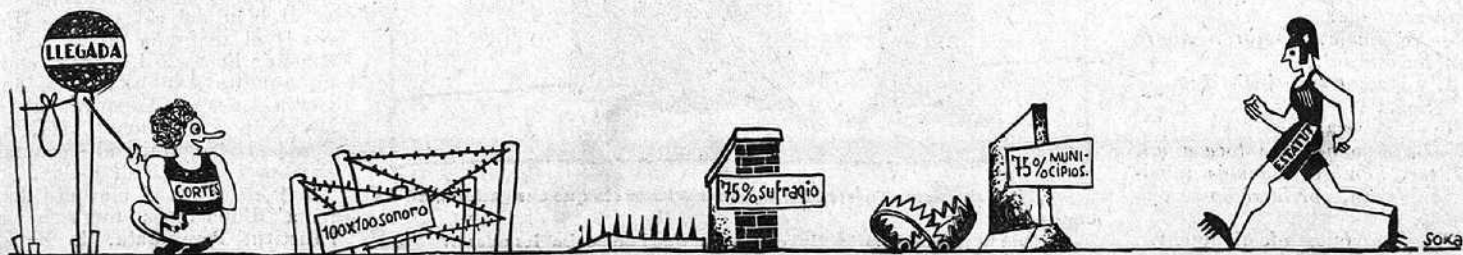
—¡Mujeres eh?...

—No sean ustedes «orejados»

—en sentir l'adjectiu «orejados» els reporters s'han adonat de la planxa, i han vist que no es tractava precisament del Cagancho sinó del Cap d'Hisenda de Barcelona, Diputat de les Constitucions, Joan Lluhi i Valls.

El senyor Miró i Trampat, més Trampat que Miró, es dedica a fer friccions a les dames que es passen pel Palace, amb l'excusa d'oferir-les la construcció d'una casa barata.

A les penyes del Palace han notat que el Dr. Aiguader i Miró bevia cognac «tres cepas» i es dedicava a fer el nas per les taules de la concurrència; això ha motivat l'últim xisto madrileny que traduït al català fa així: «Aquest senyor és més Miró que Aiguader.»



La cursa d'obstacles que a Madrid preparen a l'Estatut de Catalunya

De com el senyor Borbó va fent de conspirador tancat a Fontainebleau

Les sis del matí. El senyor Borbó s'ha despertat, ha pres una aspirina i s'ha espolsat les mosques amb la cua d'un miura que sempre té penjada al capçal del llit. Entra un criat i diu:

—Majestad, hay una moza del partido que desea hablaros inmediatamente.

—Que pase.

Entra una figura vestida de Mistinguette, però amb la barba de quatre dies. El senyor Borbó es frega els ulls, es mira la «moza del partido» i diu:

—Caray, Primado, lo haces un poco fuerte!

—Majestad, todas las precauciones son pocas. La chusma encanallada me olfatea, la masonería sigue mis pasos, los esbirros de la República me acechan.

—Pero, mi querido Cardenal, eres un poco fresco, ¿qué hay de nuevo?

—Majestad, las horas de la impiedad están contadas; el general vendrá a tomar chocolate después de la misa, y os lo contará todo.

—Pues bien, que se levanten la Reina y las altezas.

Al cap d'una estoneta, en una sala i a l'alcova de casa el senyor Borbó es guarneix una capella pública. El Cardenal Segura s'ha tret tota la «crêpe de Chine» que duu, la combinació i la pintura dels llavis, s'ha ves-

ratistas catalanes me los cargo yo, y pasado mañana la ley de fugas...

—Bueno, bueno, come y calla: ya veremos cómo se portan tus conspirados. Por de pronto, me consta que Foronda se ha pasado toda la noche peinándose el bigote con las ligas de la señora de un gentilhombre que nos pone a todos en ridículo.

Després de la xocolata, tots passen al jardí i es dediquen a fer una estona de nudisme. El Cardenal Segura treu fotografies amb un Kodak, per allò que «no hay vacaciones sin Kodak».

Abans de dinar arriba el senyor Quiñones de León, que no va disfressat de res, però porta noves fresques de la conspiració. Les noves són donades per un corresponsal d'El Debate, el qual tenia una senyora a mitges amb un «calabardero», i l'«calabardero» se la hi va portar d'una manera poc correcta.

Aquest corresponsal és l'home de confiança que té en Martínez Anido entre els «hermanos de la Paz y Caridad», i, naturalment, li ha arribat l'hora de venjar-se de l'«calabardero».

No sabem ben bé el que diuen els telegrams en concret, però entre altres coses revela que s'hi assegura que els monàrquics lliguen gossos amb llonganisses i que en Milà i Camps s'ha apoderat de la Generalitat de Catalunya i que en aquell moment li estan enllustrant les sabates amb la cabellera de'n Ventura i Gassol.

El senyor Borbó i els seus, que encara estaven fent nudisme, s'han posat les samarretes i els elàstics i han telefonat al president de la República francesa que els enviés uns quants avions per arribar-se a Hendaia.

El president de la República francesa ha contestat que no tenia ordres superiors.

El dinar ha anat una mica magre.

A les quatre de la tarda han arribat més conspiradors i més aristòcrates.

Una comissió de capellans de Fontainebleau, que estan molt agraïts a monsieur Alfonso perquè l'altre dia va anar a un casinet que tenen i els va fer joc de mans amb una lligacama, una sota de copes i una moneda de deu cèntims, li han enviat un taüt de tamany natural, en el qual reposa el cadàver de la República vestida de terciària franciscana.

A les vuit del vespre han començat a saber les notícies oficials de com el senyor Aiguader ha arreglat la qüestió del cupó de l'Ajuntament. El senyor Borbó s'ha encarat amb el general i li ha dit:

—Anido, eres un botarate. Després d'aquestes paraules, el senyor Borbó ha clavat una guitzia al ventre del general, i el Primat ha fugit amb la caixa de les ànimes sense tenir temps de maquillar-se.

—Les nenes i els nens del senyor Borbó s'han posat a plorar perquè no els duïen al cine.

A les onze de la nit, el senyor Borbó s'ha retirat a les seves habitacions particulars; la senyora Borbó s'ha sentit compassiva i tendra: li ha fet pessigolles insinuants. El senyor Borbó se l'ha tret de sobre amb aquestes paraules:

—Victoria, déjate de historias, porque tengo un humor de peñeros y no estoy para niflerías ni armas al hombre.



Sembla imminent la fundació d'un convent al camp de Tarragona de Freres Cartoixos Reparadors Laics.

Males llengües asseguruen que el fundador de l'orde no és altre que Fra Antoni Rovira i Virgili que està desenganyat del món i de llurs pompes i eleccions.

A la capella del Palau de la Generalitat, molt aviat s'hi celebraran misses clandestines.

Els dies de massa despatx, els frares de Pompeia lloguen a preu fet algun capellà de l'església de Jesús, de Gràcia perquè els hi vagi a dir missa. Per aquestes ocasions, a Pompeia tenen un armari de barbes postisses que obliguen a posar-se als



La balada del cupó municipal

La setmana electoral
els excita i els escanya;
a la caixa no hi ha un ral,
i els senyors del Banc d'Espanya
fan l'aranya;
i a les viles prenen mal
els sectaris de les dretes,
i no arriben les pessetes
pel cupó municipal.

I EL BE NEGRE i tots els bens
van cridant com unes feres:

«Ai Senyor!
Buxaderes, Requessens!
Requessens i Buxaderes,
que no ens paguen el cupó!»

Per desfer tantes raons
el senyor Aiguader s'embarca,
i en passar les estacions,
esquerrans de bona marca,
i gent carca,
van dient-li en comissions:
«Que ens enfonsin i enderroquin,
i si ens toquen el que ens toquin,
que no ens toquin els cupons!»

I EL BE NEGRE i tots els bens
van cridant com unes feres:

«Ai Senyor!
Buxaderes, Requessens!
Què darem a les cuineres,
si no ens paguen el cupó?»

A Madrid tot li ve nou,
i no veu perdut ni guatlla,
ni manera de fè un sou,
i si el toquen a l'espatlla
diu el batlle:
«Jo no entenc com això es cou,
tots afluixen quan apreto,
i el senyor Indaleci Prieto
em comença a amagar l'ou.»

I somiquen tots els bens
i els cabrits que se n'adonen:
«Ai Senyor!
Buxaderes! Requessens!
que els ministres l'ensarronen
i no ens paguen el cupó!»

El rector dels Felipons
va trobar la majordona
fent brometa amb tres barons,
i pujà dalt de la trona,
tal com sona,
i va dir: «Què tants sermons!
Gent impia i publicana,
jo em poleixo la sotana
si no em paguen els cupons!»

I EL BE NEGRE i tots els bens
van cridant genoll en terra
plens d'unció:
«Buxaderes, Requessens,
decanteu-vos a l'Esquerra
i que ens paguin el cupó!»

capellans de Jesús, perquè el públic no es doni compte del canvi.

Sastreria eclesiàstica, es traspassa. En donaran raó a Mosques, 3, 3.º, 3.º.

Liquidació sobrenatural! Hom ven a preus apocalíptics sotanes girables i convertibles en «trinxeïres», capes pluvials blindades, bonets-parallamps, manteus, folrats de «mantón de Manila», etcètera, etc., i les següents novetats de la temporada: capes pluvials impermeables, teules d'Uralita, roquets de paper Bristol i sotana-pantalón.

Les noves tèmpores, que no tindran d'envejar res a les antigues, s'escauran el 25 d'aquest mes. No badar!

El Sindicat de Pesqueries de Bacallà d'Oslo, sembla que duu a cap actives gestions per tal d'aconseguir del Sant Pare un decret doblant la durada de la Quaresma.

Sunyol i Garriga, triomfant

Mentre hi parlem, va tancant diverses mostres de sucre. Home dinàmic, barreja l'activitat política amb les batalles industrials.

—Quina emoció li ha causat haver obtingut la votació més brillant de Catalunya?

—Una emoció esportiva i ciutadana.

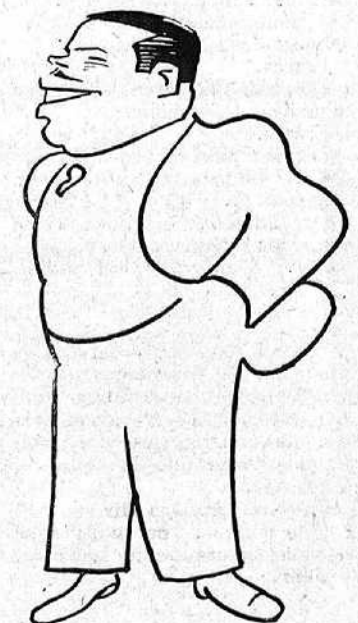
—Com veu el moment actual?

—Com una exaltació d'esport i ciutadania.

—Què creu vostè de les properes Constitucions?

—Que caldrà molt d'esport i ciutadania.

—Si l'Estatut de Catalunya hi fos rebutjat, quina actitud li



El Sr. Sunyol i Ciutadania

sembla més convenient i digna per als catalans?

—No quedaria més remei que enrobar el l'esport i la ciutadania.

—I no li sembla, senyor Sunyol i Garriga, que la qüestió social...

—Ja veig on va... però tot es redueix a esport i ciutadania.

—I del seu lema «esport i ciutadania» ¿vol donar-nos-en una explicació?

—Vostè mateix... que deu llegir la Rambla, perquè no hi escriu. Jo mai la llegeixo.

Els màrtirs del deure

El Matí, després de parlar d'una manera tendra i maternal dels esforços que fan «Els amics d'El Matí» i de fer constar que hi ha senyors que, sense donar-se'n vergonya, van a demanar diners per ells, fa saber que el diari catòlic se'n va del pis insuficient en el qual estava instal·lat fins ara, per traslladar-se a un veritable palau, del carrer de Fontanella.

I afegeix El Matí:
«Es un sacrifici que ultrapassa les nostres forces, però que el fem de cara a Déu.»

Llançats ja en el pendent del sacrifici, la gent d'El Matí es proposen, d'aquí endavant, menjar ostres com a únic aliment. beure xampany Cordon Rouge per única beguda i usar el Rolls com a únic element de locomoció. I si ni així no van al cel, ni mai!

Excessos orals

A la nostra Redacció ens plouen a cabassos — que és la manera periodística de ploure — les anècdotes mitinesques de la passada campanya electoral. En la impossibilitat de publicar-les totes — omplirien quatre números i mig d'El Be — anem a contar-ne unes quantes, com a tast.

Hi ha un poble que es diu — què hi farem! — La Beguda. L'orador, que era un prestigi local, va començar el discurs així:

—Amics de La Beguda!

Però encara va ésser millor el començament d'un parlament al poble de La Llagosta:

—Llagostins! —va dir l'orador.

Els llagostins es varen tornar vermells... de confusió.

PROU LITERATURA!

En Lluís Capdevila, en un míting celebrat a Hospitalet, ho va dir ben clar:

—Aquell règim era una m...! I com que el rei era un podrit, tota Espanya estava podrida!

L'ovació fou inefable, tan indescriptible, que en Lluís Capdevila es va emocionar, i amb un xic més li cau el monocolle dintre la copa del «bolado».

EL PREMI AL MARTIRI

A La Bisbal, com tothom sap, els elements avançats de la població van fer suspendre el míting de la Lliga. Els oradors foren convenientment apedregats i acompanyats amb crits i escàndol fins a llurs refugis.

L'Estelric, acompanyat d'una colla d'entusiastes — a cada minut que passava, menys entusiastes — varen amagar-se a la fonda. Mentrestant el poble, a fora, bramulava i demanava la pell del director de la F. B. M.

De tant en tant, un dels entusiastes esteltriquistes s'apuntava a treure el nas a fora. Dos minuts més tard, ja tornava a ésser dintre de la fonda amb l'americana a tres quarts de quinze, un ull de vellut i l'orella pengim-penjam.

Aleshores, l'Estelric s'adreçava gentilmente a l'heroi de torn, i li dedicava, com a premi al seu martiri, un exemplar del seu llibre Catalunya endins.

—Catalunya endins? —va remugar un dels agraïts —jo preferiria La Bisbal enfora!

UN HOME SINCER

En un poble de la comarca d'Igualada. Parla l'alcalde:

—Amics! Us hauran dit, jo ja ho sé, que aquests darrers anys m'he entregat a la beguda. Doncs, és veritat! Sí, senyors! M'he emborratxat tant vegades com he pogut. ¿I sabeu per què? Doncs, per oblidar les penes, per evadir-me en el possible d'aquests set anys de vergonya i d'esclavatge, que...

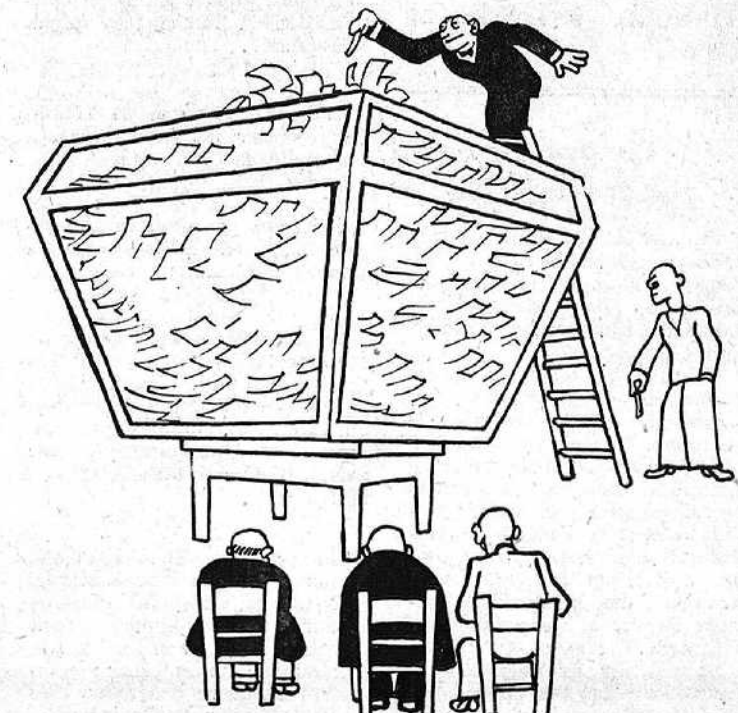
L'ovació no va deixar-li acabar el paràgraf.

POLÍTICA AGRÀRIA

L'Amadeu Aragay parla a Sant Sadurní. Públic de pagesos. L'orador els promet la terra, les cases, les pallasses, és a dir: l'oro i el moro.

Pel que es veu, en fa un gra massa. Així és que un company de presidència li estira l'americana, a tall d'avertència. Aleshores, l'Aragay fa una mica de marx enrera, i diu:

—De totes maneres, l'amo sempre serà l'amo!



Model d'urna indispensable per al dia que el Senyor Macià torni a presentar-se en unes altres eleccions

Ningú no s'explica per què en Nicolau d'Oliver encara és ministre.

Però el que s'ho explica més poc, és el propi Nicolau.

